https://achterderug.nl

En op de vraag, of Palestina een geschikt land voor een groote bevolking kan worden, geeft het Zionisme beslist een bevestigend antwoord. Alles staat echter nog in zijn eerste begin; het Zionisme is als denkbeeld nog maar dertien jaren oud, en in de praktijk nog veel jonger. De kolonisatie intusschen is wat ouder; ze begon ongeveer 1880, maar wilde niet goed vlotten, en heeft eerst in de laatste jaren beter vooruitgang gekregen. Tegenwoordig zijn in de omstreken van Jaffa een veertiental koloniën, die samen 3000 bewoners hebben en ruim 7000 H.A. grond bewerken. Verder in de vlakte van Saron zeven koloniën met 1000 inwoners en 5800 HA. land; in Galiléa tien koloniën met 2000 menschen en 13000 HA. In al die koloniën zijn scholen, waar de jeugd Hebreeuwsch leert, terwijl ook de ouderen zich de taal der vaderen aanwennen.

Een zeer eigenaardige instelling, gesticht op het Zionistencongres van 1901, is het Joodsche Nationale Fonds. Dat fonds was den 1en Januari 1909 reeds een millioen gulden rijk, en bestaat geheel uit vrijwillige giften. Bij alle trouwe Zionisten wordt bij bruiloften en begrafenissen en dergelijke gelegenheden gecollecteerd voor het fonds; er bestaan postzegels, die voor dit doel vrijwillig achter op brieven worden geplakt; voorts wordt de opbrengst van zilverpapier, gebruikte postzegels, en dergelijke, die onder Christenen vaak voor de zending worden besteed, door de Zionisten gevoegd bij het nationale fonds. Dit fonds wil in Palestina grond koopen, die nooit in privaat bezit zal komen. De grond zal eigendom zijn van het Joodsche volk, en zal aan Joodsche landbouwers worden verpacht of in erfpacht gegeven. Tegenwoordig kan dat nog niet; de Turksche regeering weet van geen anderen eigendom dan persoonlijke. Toch heeft het fonds reeds de Bezaleëlschool en het Joodsche museum te Jeruzalem in eigendom, en heeft het te Joppe geld verstrekt aan de bouwmaatschappij, die daar een nieuwe Jodenwijk aanlegt. Het fonds wacht echter op verandering in de Turksche wetgeving, om dan op groote schaal grond aan te koopen. En dan verwacht men, dat steeds meer Joden naar Palestina zullen verhuizen. In ons eigen land is kort geleden een vereeniging opgericht, die in deze richting gaat meewerken door het stichten van een Joodsche land- en tuinbouwschool, waarvan de leerlingen, na hun studie, naar het land der vaderen zullen gaan.

Intusschen denkt het Zionisme niet uitsluitend aan den landbouw; het land moet ook zijn handwerkslieden en kunstenaars hebben, en tegelijk wenscht men de Joden in de steden van het Heilige Land, die thans in groote armoede leven, vooruit te helpen. Daartoe is in 1906 te Jeruzalem de school geopend, die genoemd is naar den kunstenaar van den tabernakel, Bezaleël. Ze begon met 20 leerlingen en heeft er thans ruim 200, die onderwezen worden in teekenen, schilderen, modelleeren, in tapijtweven, in houtsnijwerk, in lijstenmakerij, in koperbewerking, in goud- en zilversmederij, in steenhouwen en mandenvlechten. Voor een deel wordt hetgeen de leerlingen hebben gemaakt verkocht aan de talrijke reizigers, die elk jaar het Heilige Land bezoeken. Ook deze school geeft haar onderwijs uitsluitend in de Hebreeuwsche taal.

Zoo werkt het Zionisme in de praktijk. In theorie ijvert het om alle Joden tot Zionisten te maken, en tracht het te verkrijgen, dat de Turksche regeering Palestina als een zelfbesturende provincie erkent, waarbij de zelfstandigheid door de groote mogendheden gewaarborgd moet worden. Over 't algemeen wordt dit streven met een goed oog aanschouwd, en ook onze Koningin heeft haar belangstelling getoond, door met den Prins-Gemaal de tentoonstelling te bezoeken en zich alles te laten uitleggen.

Het is een dag der kleine dingen. Wat het worden zal, leert de toekomst. Maar wie het Joodsche volk liefheeft om der vaderen wil, let op het uitbotten van den vijgeboom, en vraagt, of thans de zomer niet nabij is.

A. L.

EEN WERKEZEL.

Het schijnt wel, dat onze studeerende vriend begrijpt wat eigenlijk „leven" is, en waarom hem „'t leven" gegeven is. Immers zegt De Génestet:

„Werken en denken en leeren is *leven*", en:
„Om te leeren is 't leven gegeven."

Werken. Mij dunkt, dat niemand het tegenovergestelde zal beweren van den student, die met alle kracht de blauwe rookwolken uit zijn Duitscher zit te trekken, zoodat het niet lang meer zal duren, dat èn meester èn hond in een dikken rookmist rondtasten!

Denken. Bewijst die gebalde vuist, tegen het voorhoofd gedrukt, niet genoeg, dat hij alles om zich heen vergeet en zich alleen met dat ééne, met dat moeilijke vraagstuk, dat bijna niet op te lossen probleem, bezig houdt?

Leeren. Zie naar het geopende boek; let op dat aandachtig turen naar de bron, waaruit hij zijn wijsheid moet verzamelen; en durft gij nog twijfelen of hij wel werkelijk leert?

Neen, lezer, hij zal niet tersluiks, verborgen achter zijn hand doen, wat zijn kameraad (die naar het schijnt alle beleefdheid uit het oog verloren heeft) zonder blikken of blozen in 't openbaar laat zien. Neen, in dit stil studeervertrek wordt *„geleefd."*

Onze student is het geheel eens met de dichterlijke ontboezeming:

„Dat wie niet werken wil, niet ete! staat geschreven,
Hij, die niet denkt, hij mag wel eten — maar niet leven."

J. H. v. R.

Stoomdruk — La Rivière & Voorhoeve — Zwolle.